

ствия въ живота си. Тѣ представятъ преграда, плоскостъ, презъ която човѣкъ неизбежно трѣбва да мине. Следователно, като се натъкнешъ на известна мжнотия, приложи мисълта си, да намѣришъ пжтъ за преминаването ѝ. Колкото по-голѣма е мжнотията, толкова по-голѣмо ще бѣде сѣчението ѝ. Прекарвайте сѣчения на плоскоститѣ, които срѣщате на пжтя си, за да излѣзете незасегнати отъ тѣхъ. Сѣченията пѣкъ не сж нищо друго, освенъ проекции на мисълта. Тѣй щото, като мисли, човѣкъ ще се справи лесно съ мжнотиитѣ си. Нѣма мжнотия въ свѣта, при която да не намѣрите изходенъ пжтъ.

Мислитѣ и чувствата на човѣка не сж нищо друго, освенъ ония свѣтлини и сѣнки, които той поставя върху платното на своя животъ и така чъртае пжтя си. Ако поставите живота си върху платно, като на филмъ, ще разберете, колко е интересенъ и цененъ. Отъ него вие можете да се поучавате. Докато не може да обхване живота си изцѣло, човѣкъ гледа на него като на нѣщо отдѣлно, чуждо. Като не разбирате живота си, вие не знаете, защо идатъ мжнотиитѣ и страданията. Вие гледате на тѣхъ като на случайни явления въ живота ви и се питате, не може ли да минете безъ страдания. Мжнотиитѣ и страданията представятъ планински върхове, които неизбежно трѣбва да се минатъ. Колкото и да е мжно изкачването, човѣкъ трѣбва да стигне